

Universitätsbibliothek Wuppertal

Omnia Divini Platonis Opera

Plato

Basileae, 1551

Sophista (argumentum)

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-245](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-245)

uos esse putatis. s o c. Optime Io, Apollodorum Cyzicenum nō cognoscis? i o. Quem Apollodorum? s o c. Illum scilicet, quē saepe Athenienses quamuis hospes esset, imperatorem delegerunt, & Phanostenem Andriū, & Heraclidem Clazomeniū. Quos hæc ciuitas licet peregrinos, quia uiri præstātes habentur, prætura, & alijs magistratibus ornat. Ionem uero Ephesium imperatorē non decernet, neq; honore afficiet, si uirtute præstare uisus fuerit. Quid uero, nōne uos Ephesii prisca origine Atheniēses estis, Ephesusq; nulla ciuitate est inferior? Sed tu o Io, si quidē uera prædicas, & sciētia arteq; potes Homerū laudare, iniuria me afficis: quippe qui p̄fessus multa et pulchra Homeri scire, teq; ostensurum mihi pollicitus, me nūc decipis, ac permultū abest ut ostendas. siquidē nec quæ sint ista quorū peritus es, nec qua sis facultate instructus, aperire uis, me diu iam obsecrāte: ceterum tanq; Proteus uariis uarie mutaris sursum deorsum in omnia te uertēs, adeo ut postremo me subterfugiēs imperator euaseris, ne mihi ostendas quo pacto tibi circa Homeri sapientiam faciētia cōpetat. Si enim arte tibi hoc inest, quemadmodū nūc dixi, pollicitusq; exponere, decipis, certe iniurius es, Sin autē cares arte, & forte quadā diuina ab Homero raptus, cū nihil intelligas, multa & pulchra circa poetā hūc dicis, ut ego de te iudicābā, nō facis iniuriā. Elige utrū mauis, iniustus homo, an diuinus potius appellari. i o. Longe differt o Socrates, & multo pulchrius est iudicari diuinū. s o. Hoc itaq; qđ pulchrius est, tibi à nobis tribuif o Io. te scilicet diuinū potius qđ artificiosū Homeri laudatorē esse.

PRAEFATIO IN PLATONIS SO-

PHISTAM SECVNDVM PROCLVM, A MAR-
silio Ficino translata.

SOPHISTAM Plato uocat non hominem quendam solum, sed etiam amorem, Plutonem, Iouem, & artem sophisticam præclarissimā dicit, Ex quibus intelligimus quod nobilius subiectum quam appareat hic dialogus respicit. Est enim intentio secundum magnum Iamblichum de sublunari opifice tractare. Nam est idolorum fictor, purificator animarum, à contrarijs rationibus semper separans, transmutator, & iuuenum diuitum mercenarius uenator. Dum animas suscipit plenas rationibus à superis uenientes, mercedem ab illis accipit, ipsam animalium fabricam, quæ fit secundum mortalium rationem. Hic ei quod non est incumbit, quia quæ sunt in materia gignit. Et quod reuera falsum est, diligit, id est materiam. Simul autem in id quod uerum reuera est, respicit. Est & multiceps, quoniam sibi essentias uitasq; multas uendicauit, per quas uarietatem generationis ipse disponit. Idem quoq; magus est generatione, dum animas naturalibus rationibus mulcet, & allicit, adeo ut egre à generatione amoueantur. Quinetiam & amor magus, & natura maga à nonnullis dicitur, propter reciprocos attractus atque illecebras quæ secundum naturam procedunt. Nunc igitur omnifariā sophistā declarare uult. Etenim philosophus sophista est, quippe cum coelestē opificem, & generationis opificē imitetur. Et distinctiua facultas progressum rerum ab uno imitatur, & generationis opifex coelestem opificem. quare sophista est. Atqui & ipse homo sophista, quia magna imitatur, Sophista dicitur. Et idcirco sophistam multiplicem appellauit. Eleates hospes representat patrem opificum, supercoelestem & absolutum. Auditores autem opificis intelligentias. Ille quidem Iouis, hic natura angelica tanquam interpretator ac geometricus. Et quoniam opificium ab imperfecto incipiens in perfectum desinit, hospes ille primum cum Theodoro, deinde per conuersionem cum proprio Socrate uersatur. Hactenus Procli. Deinceps Marsilij.

Proprietates
sublunaris opificis

Amor magus
& natura maga

Argumentum
Marsilij
Apud Pythagorā & Platonem
sophos est solus deus.
Quis philosophus

POST Theatetum de scientia, legendus est Sophista de ipso ente, quod scientiæ est obiectum. Dum uero hic de ente differitur circa quod uersatur philosophus, tractatur interim de non ente, ad quod sophista declinat. Apud Pythagorā & Platonē sophus, id est sapiens, solus est Deus. Philosophus autem uerus imitator dei. Sophista ambiciosus et fallax philosophi emulatur. Sex Plato Sophistæ definitiones adducit. Quoniā uero definitio haberi absq; diuisione nō potest, per quam ab ipsa re definienda quæ ipsius nō sunt separentur, genusq; ipsius per differētiās diuidatur, ex quibus tandem simul & genere cōponantur species atq; definiantur, idcirco Plato Sophistam definiturum, exactissimas primum partitiones excogitat, admonēs neminem omnino latentem rei cuiusq; naturam discernere posse, nisi eam penitus ab aliena qualitate secreuerit. Proinde entis atq; nō entis descriptiones pro uirib. effert, atq; ens, quemadmodū & in Parmenide, subijcit uni. Entis quinque numerat genera, essentiā, idem, & alterum, statumq; & motum. Docet ueram quidē essentiā rebus incorporeis cōuenire, imaginariā uero corporeis. Eos præter ea qui incorporea negant, admodum detestatur: eos insuper qui uel omnia moueri solum, uel solum manere putant. Item de sciētia atq; de opinione & oratione uera uel falsa, de uerbo & nomine disputat, quatenus ad entis ipsius disputationem pertinere uidetur. Demum postquam de sophista simul ac philosopho disputauit, diuina quadā librā concludi.

concludit sententia, uidelicet res naturales, opera esse dei. Siquidem omnia natura opera à diuina quadam sapien-
 tia mundo in se probauerat proficisci. Res autem umbratiles & fallaces, ait demonicas esse prestigias. Ibidem
 & sophistam nobis occultum esse inquit, tanquam nō entis, id est falsi tenebris inuolutum: & philosophum pariter
 occultum esse, quamuis alia ratione, quia uidelicet entis ipsius, id est diuinae ueritatis splendore undiq; circumfus-
 sus uulgarium intuitum animorum prorsus exuperet.

Res natura
 les, opera
 dei

PLATONIS SOPHISTA, VEL DE EO

QVOD EST, VEL DE ENTE, TRANSLATVS A MARSILIO
 Ficino Florentino ad Laurentium Medicen
 uirum magnanimum.

THEODORVS, SOCRATES, HOSPES ELEATES, QVI FORTE
 MELISSVS EST, THEAETETVS.

ENIMVS ô Socrates, & ipsi pulchre quemadmodum heri inter nos conue-
 nit, & hospitem hunc nobiscum ducimus Eleatem, Parmenidem atq; Ze-
 nonem alterum uirum apprime sapientiae studiosum. SOC. Forte ô Theo-
 dore, dum uirum hospitem tecum ducere credis, deum quendam ducis. In-
 quit enim Homerus, cum deos alios, tum maxime hospiralem deum, inter

Occasio
 dialogi

Inter homi-
 nes pruden-
 tes uersari
 deum

homines qui iusti pudoris participes sunt, uersari, & hominum contumelias iniuriasq; in-
 spicere. Te forsitan & hic e superis unus huc secutus est, ut nos qui à disputandi rationibus
 aberramus, examinet atq; corripiat: atq; ipse redargutionis est deus. THE. Haud mos hic
 ô Socrates, huius hospitis. Sed modestior est q̄ hi qui contentionibus studēt. Mihiq; nul-
 lus hominū deus, sed diuinus aliquis esse uidetur. Omnes equidem philosophos, diuinos
 appello. SOC. Et recte quidem amice. Genus autem philosophorū haud multo facilius,
 ut ita dixerim, quam deorum discernitur. Omnes enim quicumq; non fictē, sed uere philo-
 sophantur, propter aliorum inscitiam omniformes apparent, dum urbes circumeunt, &
 uelut ab excelsa quadam specula inferiorū uitam prospectant. Atq; hi à quibusdam nul-
 lius estimantur, à nōnullis summopere honorantur. Et interdū quidem ciuiles apparent,
 aliās sophistaz, nonnunquam aliquorum opinione insani prorsus habentur. Quapropter
 percontari hunc hospitem cupio, si modo gratum illi futurum sit, quid de his rebus fami-
 liares eius Eleates sentiant, quid ue esse dicant, & quomodo nominent. THE. Quenam
 ista? SOC. Sophistam inquam, ciuilem philosophū. THE. Quid uero potissimum, & qua-
 le circa hæc dubitanti tibi sciscitari libet? SOC. Hoc, utrum unum hæc omnia, an duo esse
 uelint. An quemadmodū nomina tria, tria quoq; genera distinguētes, singula nomina ge-
 neribus singulis ascripserint. THE. At nihil, ut arbitror, prohibebit, quo minus hæc uo-
 bis exponat. Tu uero quid ais, hospes? HOS. Quod & tu, nihil sane prohibet, neq; dictū
 difficile est, quod tria esse putauerint. Singulatim uero distinguere, & quid unumquodq;
 sit definire, neq; paruum opus est, neq; facile. THE. In eandem forte quaestionem ô Socra-
 tes, incidisti, in quam & nos anteq; huc accederemus. hic autē qui tibi nunc, eadem tunc
 nobis respondit, audisse se quidem, & recordari. SOC. In eo igitur quod primum rogau-
 mus, gratificari nobis debes ô hospes. Verum nobis id in primis declara. Vtrū per te ipse
 perpetua oratione quod inferre uelles, exponere consueueris, an potius interrogando
 quemadmodum solebat Parmenides: quem ego adolescens audiui quondam ita dispu-
 tantem admodū senem, rationesq; pulcherrimas afferentem. HOS. Si facile quis & apte
 respondeat, facilius est cum alio interrogando disserere: sin contrā, per seipsum quisq; fa-
 cilius disputat. SOC. Licet igitur quemcunq; uis, ex his eligere. Omnes enim libentissime
 obsequuntur. Ego uero tibi cōsulo, ut iuuenem quempiam eligas, uel hunc Theaetetum,
 uel alium quicumque aptior tibi uideatur. HOS. Pudet me ô Socrates, quum nunc pri-
 mum uobiscum loquar, non uicissim uerbum uerbo reddere, sed prolixum sermonem
 inceptare, siue solus ipse per me, siue cum alio respondente, demonstrationis gratia dispu-
 raro. Quod enim modo quaesitum est, nemo leuiter explicari posse confidat. Longa nam
 que disputatione indiget. Contrā uero, si tibi & istis, praesertim cum tam modeste roga-
 ueris, nō obtemperem, agreste quiddam, & ab hospitis mansuetudine alienum mihi fore
 uidetur

Parmeni-
 des disputa-
 bat interro-
 gando